

PES JEJÍHO
VELIČENSTVA
A JEHO MISE

DAVID MICHIE

AUTOR BESTSELLERU *DALAJLAMOVA KOČKA*

✠
PES JEJÍHO
VELIČENSTVA
A JEHO MISE

PES JEJÍHO VELIČENSTVA A JEHO MISE

DAVID MICHIE

Pes Jejího Veličenstva

David Michie

Z anglického originálu *The Queen's Corgi: On Purpose*
přeložila Petra Vlčková

Odpovědná redaktorka tištěné knihy Soňa Havlová

Produkce Synergie Coaching s.r.o.

Design obálky Margot Hutton

Grafická úprava a sazba tištěné knihy Art D, www.art-d.com

Výroba CPI Moravia Books, s.r.o.

Elektronické formáty připravil KOSMAS, www.kosmas.cz

Vydalo nakladatelství Synergie Publishing SE

www.synergiepublishing.com

Elektronické vydání první

Translation Copyright © 2017 Synergie Publishing SE

Copyright © Mosaic Reputation Management (Pty) Ltd 2016

ISBN 978-80-7370-484-1

*Psi opravdu mluví,
ale jenom s těmi,
kdo jim umějí naslouchat.*

ORHAN PAMUK, JMENUJI SE ČERVENÁ

ÚVOD

TUTO KNIHU SEPISUJI na základě královského dekretu.

Totíž, tak trochu.

Celé to začalo na můj oblíbený letní svátek – toho dne, kdy královna podle tradice každoročně navštěvuje zámek Balmoral ve Skotsku. My tři královští corgiové jsme se na tuto událost nesmírně těšili.

Přijeli jsme z Windsoru se služebnictvem den předem, ale už bylo příliš pozdě na to, abychom se ještě přivítali s královnou. Když ráno rodina odcházela do kostela, byli jsme ještě zavření v technickém zázemí u dolní kuchyně. Ven nás pustili teprve několik minut před tím, než se všichni měli vrátit domů.

Rozutíkali jsme se po přízemí a znovu se seznamovali s oblíbenými schovávačkami a místy na výsluní. Očichávali jsme předložky před krbem, na kterých jsme strávili hodně šťastných večerů. Jak rádi jsme se

tam vyhřívali, když v krbu hořela polena! Strkali jsme do všech polozapomenutých rohů čumáky a zvědavě je natahovali k oknu, odkud jsme cítili vůni kručinky a vřesu, která nám připomínala dlouhé vycházky do okolní přírody v minulých letech.

Winston, starší než sama královna (ovšem pouze když se psí roky přepočítají na lidské) mířil s neobvyklým spěchem do přijímacího salonu: před pěti lety tam učinil svůj dosud nejúžasnější objev. Za koženou lenoškou tam tehdy našel zapomenutý a naprosto nedotčený talíř s humrem zapečeným v listovém těstě. Spořádal ho během několika minut. A i když byl od té doby v salonu bezpočtukrát, aniž by tam narazil na cokoliv zajímavého, přesto kdykoliv se ocitl poblíž inkriminovaného místa, pokaždé se při vzpomínce na svůj někdejší objev celý rozzářil.

Margaret zatím probíhala chodbami s pozorně vztyčenýma ušima a bdělýma očima. Měla v sobě zakořeněný instinkt hlídat stádo, hlubší než většina královských corgiů, a vyžadovala absolutní poslušnost. Obzvláště si všímala zaměstnanců. Všichni sloužící v livreji z osobní bolestné zkušenosti věděli, že za každým sebemenším porušením pravidel nebo zpožděním následuje napomenutí v podobě štípnutí do kotníků.

Došel jsem k velkému arkýřovému oknu v jídelně, které vedlo do rohu zahrady, a vyskočil na jeho široký parapet vystlaný polštáři s tartanovými vzory. Před dvanácti měsíci byl právě tento kout zahrady oblíbeným Fotbalovým místem. Mezi tímto velkým zrzavým kocourem, který byl stálým obyvatelům Balmoralu,

a mnou se během let rozvinulo velmi zvláštní přátelství. Teď jsem ho však nikde neviděl, přestože jsem se z okna rozhlížel po celém kraji.

Jakmile jsme uslyšeli komorníky a ochranku u hlavního vchodu, všichni tři jsme se tam z nejrůznějších koutů zámku hnali jak o závod, co nejrychleji to šlo na našich krátkých nohou. Přední dveře byly otevřené, a tak jsme viděli, jak se známý konvoj vozů blíží k zámku a zpomaluje, aby nakonec ladně zastavil před vchodem. Ať byla královna v kterémkoliv voze, náš psí instinkt nás pokaždé neomylně zavedl k tomu pravému.

Možná si říkáte, jaké to asi je, když se ocitnete před královnou. Nejspíš jste ji zahlédli milionkrát v televizi a v novinách, dennodenně vídáte její profil na bankovkách, mincích a poštovních známkách, a tak je docela přirozené, že jste zvědaví, jaké to je, když jednu z nejslavnějších osobností na světě spatříte tvář v tvář.

Tak já vám to, moji milí spolupoddaní, teď vysvětlím. Když se setkáte s královnou, zjistíte, že je přesně taková, jak jste si představovali – tedy alespoň co se vzhledu týče. Ale většinu lidí zaskočí to, co nečekali. Něco, co nezachytí žádná televizní kamera a čeho si všimne jen málokterý novinář, protože se většina z nich kvůli vyhrazenému místu pro média prakticky nikdy nedostane tak blízko. Abyste rozuměli: královna má takovou zvláštní vlastnost, že kamkoliv přijde, všude ji provází téměř hmatatelné očekávání, že vašim nejhlubším přáním – stejně jako jejím – je, sloužit nějakému vyššímu účelu.

Většinu lidí takový předpoklad zaskočí. Očekávali blazeovanou lhostejnost a odměřenost, a namísto toho se setkávají s laskavým, a přitom pevným přesvědčením o své vlastní dobrotě. Najednou zjišťují – možná ke svému vlastnímu překvapení –, že si přejí být co nejlepší. Chtějí jednat v souladu se svými nejvyššími ideály. Byl jsem svědkem toho, jak mnoho lidí toto mimoslovní působení natolik oslovilo jejich lepší já, že je to docela vyvedlo z rovnováhy a rozplakalo.

„Dobré ráno, drobečkové!“ přivítala nás královna, jen co vystoupila z vozu. Winston a Margaret byli červenobílí pembroke, zatímco já se vyznačoval černou skvrnou ve tvaru sedla na hřbetě. Všichni tři jsme se jí rozradostněně začali motat kolem kotníků a hořečně jsme vrtěli tupírovanými ocasy. Byli jsme nadšení z toho, jak nás její ruce v rukavičkách hladí po krku, a zdálo se, že královna má z našeho opětovného shledání po víc jak dvaceti čtyřech hodinách stejnou radost jako my.

Krátce nato celá rodina zamířila dovnitř.

„Byla to moc hezká mše,“ poznamenala královna cestou do jídelny.

„To, co říkal Kenneth, bylo jako vždycky moudré a praktické,“ souhlasila Camilla.

„Jen před kostelem bylo trochu moc rozruchu,“ prohlásil Charles. „Kolik tam asi tak bylo novinářů?“ Mnul si ušní lalůček a tón jeho hlasu byl stejný, jako kdyby mluvil o dotěrných mšicích, které mu zamořily růžovou zahradu v Highgrove.

„Dvojnásobek oproti loňsku,“ odpověděl William.

„Je jich čím dál víc,“ přidala se trochu ustaraně královna.

Návštěvy Skotska měla mimo jiné tak ráda proto, že to byla příležitost, jak uniknout neustálému slídění dálkových objektivů a odposlouchávacích zařízení.

Královna se usadila na pohovku a Philip se opatrně posadil vedle ní. Pohlédl na ni s výrazem bojovného ochránce a rozechvěly se mu rty:

„Zatracení novináři!“

„Jeden z nich volal na Kate a chtěl si s ní domluvit rozhovor,“ oznamoval William.

„To je ale drzost!“ zachrčel Charles. Kostel v nedalekém Crathie bylo podle tradice jediné místo, kde měli novináři dovoleno fotografovat, a předpokládalo se, že jinak tu královské rodině dopřejí klid.

Když se všichni usadili, sloužící přinesli čaj a čajové pečivo.

„Nenechám je, aby mi zkazili dovolenou,“ prohlásila Anne. „Prostě je budu ignorovat.“

Z toho, jak se ostatní zatvářili, bylo jasné, že jim takový postup připadá dost obtížně uskutečnitelný.

„Ti to jen tak nevzdají, babičko.“ Harry, na rozdíl od ostatních členů rodiny, seděl na podlaze a šimral za ušima Margaret, která na něj hleděla se slastnou blažeností. „Nenechají toho,“ pokračoval, „dokud jim něco nepředhodíme.“

Stejně jako Margaret i královna měla pro Harryho vždy slabost a cenila si ho jako mluvčího mladší generace. „Co by to tak mělo být?“ zeptala se teď.

Harry pokrčil rameny. „To nevím. Musíme něco vymyslet.“

Kate příkyvovala. „Něco nezávadného a zábavného. Zkrátka něco letního.“

„Třeba jaká nosíš trička?“ zažertoval William.

„A hlavně,“ navázala Kate, „jestli jsou vyrobená v Británii.“ Poslední tři slova zahučeli všichni mladí členové královské rodiny unisono. Na vlastní kůži se totiž už poučili, jaký rozruch vyvolává, když si pořídí něco, co není vyrobené ve Spojeném království nebo alespoň v nějaké členské zemi Commonwealthu.

„Je smutné, kolik místa v novinách zabírají nesmysly a bulvární informace,“ zopakoval Charles svou častou poznámku na adresu tisku. „Nebylo by skvělé, kdyby se noviny věnovaly víc událostem a postřehům, které mají skutečný význam? Kéž by se v nich psalo víc tak, aby to lidem pomáhalo smysluplněji žít.“

Královna se zatvářila pochybovačně a podívala se na Charlese. „To není jen tak, přesvědčit média, aby si všimla také něčeho jiného než jen hrůz a banalit. Každý z nás to už někdy zkoušel.“

Vyskočil jsem a balancoval jen na zadních a při tom jsem na Kate upíral prosebný výraz. Pokud šlo o čajové sušenky, bylo snadné ji obměkčit.

Rozhostilo se ticho a ostatní členové rodiny se zadívali na mě, načež Kate řekla: „No, úplně všichni jsme to ještě nezkoušeli.“

„To je geniální!“ nadchl se Harry. Starší členové rodiny zjevně nevěděli, o čem mluví, a tak se hned pustil do vysvětlování: „Nabídneme mediím příběhy našich

královských corgiů. Včetně videí a fotek. Zmíníme se o tom, jaké jsou to osobnosti. A pak už se za nimi mohou honit celé léto a nás nechat v klidu.“

William zdvihl obočí: „Za zkoušku to stojí.“

„Třeba nějaký náš corgi nakonec řekne novinářům i něco smysluplného,“ zažertoval Harry, aby upoutal otcovu pozornost.

„Jsem si jistý, že takový Winston by jim toho mohl prozradit spoustu, jen kdyby ho pustili ke slovu,“ suše poznamenal Charles.

Harry protáhl obličej a hlasitým šepotem připomínal: „Například o humrech v listovém těstě!“

Rodina se zasmála.

„Margaret z toho ale vynechejte,“ radila Anne. „Kdybyste ji pustili na novináře, tak jim půjde po kotnících, dokud nepoteče krev.“

Do diskuse se nyní zapojila Její Výsost, která se dosud k návrhu nevyjádřila: „Museli bychom vybrat Nelsona. Ze všech našich corgiů je největší diplomat.“

Uvědomil jsem si, že moje pokusy vyloudit z vévodkyně Kate čajovou sušenku jsou marné – nemohla se se mnou dělit královně přímo před očima –, a tak jsem seskočil zpátky na podlahu a zamířil k Její Výsosti.

Královna se na mě podívala a na rovinu se zeptala: „Mohl bys promluvit jménem naší rodiny? Vyslovit něco zásadního třeba na téma, jaký je smysl života?“

„Ten toho prožil už tolik, že by to vydalo na celou knihu,“ poznamenala Kate.

„To je skvělý nápad,“ reagovala královna s úsměvem. „*Pes Jejího Veličenstva!* To bych si sama ráda přečetla.“

A tak byly kostky vrženy, tedy metaforicky řečeno.

Během následujících krásných dnů, kdy jsem přemítal o této debatě, mi začalo docházet, jak hlubokou měla Kate pravdu. Skoro týden co týden jsem měl čumák u kotníků – nebo dokonce v třísech – těch nejslavnějších herců, umělců, sportovců a duchovních představitelů. Na světě bylo jen málo skvělých politiků, popových hvězd a filozofů, kteří se ještě osobně nsetkali s královskou rodinou. Všechny jsem si důkladně očichal a několik málo i očural, ale nerad bych hned úvodní kapitolu pokazil tím, že bych se v ní rozepisoval o krutých tyranech.

Setkal jsem se tak nejen s celou řadou nejrůznějších zajímavých osobností a také nudných otravů, ale zároveň jsem se stal svědkem mnoha pozoruhodných setkání, což se poštěstí jen málokomu. Vyslechl jsem ty nejpozoruhodnější postřehy nejvyšších poradců, těch nejlepších z nejlepších, s jakými se Její Výsost radila.

A navíc mi došlo, že se královské rodině sice věnuje pozornost ve dne v noci v televizních zprávách, že se o ní stále píše v novinách, vycházejí o ní knihy a točí se filmy – ale to všechno je jenom z lidské perspektivy. A kde je nějaká psí perspektiva? Pohled zpoza stolu? Pohled, jaký na královnu mohu lidem nabídnout já, její nejdiplomatičtější Welsh Corgi Pembroke, bude rozhodně jiný a neotřelý. Tím jsem si byl jistý.

A tak jsme tady, vy i já, na začátku naší společné cesty. Cesty plné slibných vůní, vrtících ocasů a ještě něčeho, co bych měl mít na paměti. Cože to bylo? Už vím: smysl života.

Někdy se lidé ptají, k čemu to všechno je. Jaký smysl mají koruny a zámky, okázalost a obřadnost. Proč se tím vůbec zabývat? Koho to ještě zajímá? Čím může královská rodina přispět ke štěstí všech lidí (a nezapomínejme také na štěstí psů, koček a ostatních živých bytostí) na světě?

Na některé z těchto otázek možná najdete odpovědi na následujících stránkách.

A možná také ne.

Jedno však vím naprosto jistě, moji milí spolupodaní: to, že tuto knihu teď držíte v ruce, není žádná náhoda.

PRVNÍ KAPITOLA

HLED V PRVNÍCH DNECH svého života jsem se dozvěděl, že existuje jakési místo, kterému se říká „kůlna“. Ze začátku jsem netušil, kde „kůlna“ je. Grimsleyovi si mě prakticky nevšíмали, ale v těch vzácných chvílích, kdy mi věnovali pozornost, se zmiňovali o „kůlně“. A už jako malé štěně jen pár týdnů staré jsem instinktivně tušil, že je to místo, kde se děje něco strašného.

Narodil jsem se do hodně skromných poměrů. Stalo se tak pod kuchyňským dřezem ve stísněném řadovém domku ve Sloughu. Byl jsem pátým, nejmladším štěnětem z vrhu, a o dost menší než moji sourozenci. Záhy jsem zjistil, že o prostor a pozornost musím bojovat nejen se svými bezprostředními sestrami a bratry, se kterými jsem sdílel trosky kuchyňské linky, ale ještě se dvěma staršími a silnějšími vrhy jiných matek v domě. Celkem nás tam bylo víc jak dvacet.

Vlastně to ani nebyl žádný boj. Byl jsem příliš podměrečný a navíc se mi pravé ucho překlápělo dolů, namísto aby bylo správně vztyčené. Tolik jsem toužil po náklonnosti, jakou Grimsleyovi projevovali ostatním štěňatům! Kvůli závadnému uchu jsem ale byl zjevně nechtěný a nemilovaný.

Dům byl plný corgiů ve změti odhozených krabic od pizzy, zmačkaných plechovek od piva značky Fosters a hromad špinavého prádla, a nad tím vším se vznášela všudypřítomná čpavá vůně uzenečů. Byli jsme všude: pod kuchyňskou linkou, kde chyběla dvířka a skříňky nám sloužily jako provizorní kotce, spali jsme za pohovkami v obýváku, krmili jsme se a poštuchovali v ložnici pod Grimsleyovic postelí.

Když jsem vzácně upoutal pozornost paní Grimsleyové, z dálky na mě namířila zapálenou cigaretou: „Furt mu nestojí,“ vzdychla a vyfoukla obláček štiplavého kouře.

Pan Grimsley, velmi rozložitý muž v obnošených dřívových montérkách s vodově modrýma očima, se na mě neochotně beze slova podíval.

„Budeš ho muset vzít do kůlny,“ úkolovala ho paní Grimsleyová.

„Ještě mu dej čas,“ oponoval slabě pan Grimsley. „Třeba se to ještě spraví.“

„To seš celej ty, Regu,“ zněl hlas paní Grimsleyové ostře a nesmlouvavě. „Seš moc měkkej. Je to jenom zmetek.“

Žádný corgi přesně nevěděl, co se odehrává v kůlně. Mezi psy se povídalo, že v minulosti tam už pár štěňat odvedli – a všechna měla nějaký nedostatek. Jisté však

bylo, že kdo se jednou ocitl v kůlně, toho už nikdy nikdo nespátřil.

Každou sobotu ráno se Grimsleyovi proměňovali. Pan Grimsley se objevil dole jako první, nepohodlně vtěsnaný do tmavého obleku, a za ním paní Grimsleyová, hubená jako párátka, s odbarvenými vlasy a červenou rtěnkou na rtech. Okamžitě nasadila hlas členky prestižního kynologického klubu.

„Jsou už Tarquin a Annabelle v autě?“ ptala se muže. „Mají ty správné obojky? A kde máme Tudorův rodokmen?“

Dlouhý den, strávený neklidným čekáním v domě, vystřídá snad ještě delší večer. Všichni psi nervózně čekali, až se Grimsleyovi vrátí z kdovíjakého hrabství. Ti svůj sobotní výlet ale většinou ještě zapíjeli v místní hospodě „U koruny“. Byl jsem malý a bezbranný, a tak jsem se snažil vyhýbat ostatním rozlitaným corgiům. Dál zpod dřezu jsem se odvažoval jedině v bezpečném doprovodu svého staršího bratra Jaspera.

„Pospěš si, Pětko,“ natáhl ke mně hlavu a snažil se mě vylákat ke hře. Byl jsem jediný corgi v celém domě, který nedostal žádné jméno. „Čeká na nás prádlo za celý týden. Pojď se do něj zakousnout!“

V neděli v brzkých ranních hodinách se paní Grimsleyová vpotácěla do dveří. Za ní vrávorala pan Grimsley ve svém extra velkém neforemném tmavém obleku a za nimi se vlekli Tarquin s Annabelle, vyčerpaní z celodenního pobytu v kleci a v autě.

„Já ty psy prostě miluju!“ Paní Grimsleyová se svezla do židle, z kabelky vyndala plnou hrst bankovek a vyhodila

je do vzduchu. Peníze se kolem ní snášely k zemi jako silvestrovské konfety. „Osm set liber! A máme prodáno dalších sedm štěňat! Teda, Annabelle, já tě zbožňuju!“ Tak milá jako na Annabelle na mě nikdy nebyla. „Ty jsi náš poklad!“

Když starší štěňata dosáhla určitého věku, brali je Grimsleyovi jedno po druhém do blízkého parku, aby je tam předali novým majitelům. Aby si zájemci chodili k nim domů, nechtěli už proto, že ke vchodovým dveřím byl dost ztížený přístup. Na příjezdové cestě totiž rezavěli na cihlách dva veteráni Morris Minor. Stáli tam tak odnepaměti a čekali na den, kdy je pan Grimsley začne opravovat a navracet jim jejich původní krásu.

Když se někdy přesto stalo, že k domu zabloudil nějaký nevíтанý návštěvník, zavírali mě ve spěchu do komory v patře. Jak prohlašovala paní Grimsleyová: „Tenhle by nám s tím svým uchem jenom pokazil reputaci. Ještě by lidi řekli, že máme v chovu nějaké podvratáky.“

Pro psa asi neexistuje horší odsouzení, než když o něm někdo prohlásí, že to je „podvraták“. Tak se paní Grimsleyová vyjadřovala o psech nejasného původu, o těch, kteří nebyli „čistokrevní“.

Míjely týdny a paní Grimsleyová brala stále další a další starší štěňata do parku a vracela se sama, s prázdným vodítkem omotaným kolem ruky a v druhé s nadržitou peněženkou. Pak začali prodávat moje přímé sourozence. Ve dříve stísněném prostoru pod dřezem začalo být najednou podivně volno a už jsme se tam tak nemačkali jako dřív. Tím jsem ovšem přišel o pocit bezpečí z těsné blízkosti s ostatními.

Byl jsem teď víc na očích, a tak jsem se stal znovu předmětem konverzace. Paní Grimsleyová trvala stále rozhodnějším hlasem na tom, aby mě pan Grimsley odvedl do kůlny. A pan Grimsley mě už nehájlil s tím, že se to třeba ještě spraví.

„Postarám se o to,“ sliboval temně.

Jednoho dne jsem se obrátil na Jaspera a zeptal se ho, co tím pan Grimsley myslí.

„Těžko říct, Pětko, ale nijak se tím netrap.“ Pak se podíval stranou. „Naše máma říkala, že to samé tvrdil o těch dvou veteránech před domem už za dob našich praprarodičů.“

Věděl jsem, že se mě Jasper snaží uklidnit, ale cítil jsem, že i on je z toho trochu nervózní.

Jenže paní Grimsleyová to nehodlala nechat jen tak. Došlo k nejhoršímu. Jednoho odpoledne vzala Jaspera do parku a vrátila se s prázdným vodítkem v jedné ruce a s obálkou v druhé. Uvědomil jsem si, co se stalo. Pořád jsem ale bláhově zíral na dveře, jako kdybych tak mohl přivolat svého velikého bratra zpátky domů. Nakonec jsem vzhlédl vzhůru a uviděl nad sebou paní Grimsleyovou. Sledovala mě s výrazem chladného odsouzení.

„Takhle to dál nejde, Regu!“ Zavolala na manžela, který scházel dolů ze schodů. „Musíš ho vzít do kůlny.“

„Ale...“

„Už to odkládáš moc dlouho,“ trvala na svém. „Dneska to uděláš!“

„Jdu zrovna ven...“

„Udělej to teď hned.“

„Tak dobře,“ zvedl bezmocně ruce, jako že se vzdává.
„Dobře, udělám to, až se vrátím od Koruny.“

„Jen aby to bylo dneska.“

„Řekl jsem, že se o to postarám.“

Vrátil jsem se do linky pod dřezem a přepadlo mě naprosté zoufalství. Přestože nebylo snadné být podměrečným nemilovaným psem v domě plném ukázkových čistokrevných corgiů zahrnovaných láskou, mnohem raději bych zůstal tady, kde jsem byl, než abych musel čelit neznámým hrůzám na druhém konci zahrady.

Paní Grimsleyová se v předním pokoji dívala na bůhvíkolikátý díl seriálu *EastEnders*, když někdo zaklepal na dveře.

„Kdo je to?“ zavolala z předsíně.

„Jdu za vámi kvůli corgimu,“ ozval se jasný a rozhodný ženský hlas.

„Vydržte minutku.“

Paní Grimsleyová se přesvědčila, že jsem v kuchyni, a pevně zavřela dveře. Pak teprve šla otevřít neznámé návštěvnici.

„Slyšela jsem, že tu možná máte jedno štěně na prodej...“

„Všecky už jsou pryč,“ přerušila ji paní Grimsleyová energicky. „Ale můžu si vás napsat na seznam zájemců. Příští měsíc čekáme další vrh.“

„Tomu štěněti,“ pokračovala neznámá žena, „jedno ucho visí dolů.“

Pár okamžiků bylo ticho. Paní Grimsleyová se potřebovala nadechnout.

„To teda nevím, kde jste tohle slyšela,“ pronesla vy-
hýbavě. „Náš chov je naprosto čistokrevnej. Na našich
corgiích nenajdete jedinou chybičku.“

„To je mi jasné.“ Neznámá žena se nijak nenechala
vyvést z míry.

„Nemáme tu žádné zmetky,“ trvala na svém paní
Grimsleyová.

„Sklopené ucho by byl problém, kdybychom se chtěli
účastnit výstav. Ale my nic takového neplánujeme.“

„Vážně nevím, kde jste k takovému nesmyslu
přišla.“

„Totiž, od pana Grimsleyho U koruny.“

„Ten pitomej idiot!“ zaječela paní Grimsleyová hla-
sem, který rozhodně nepůsobil jako hlas členky pres-
tižního kynologického klubu.

„Podívejte,“ pokračovala neznámá žena s jasným
záměrem, „zaplatím vám za něj tisíc liber.“

Nastala kratičká pomlka, načež jsem slyšel, jak se ke
kuchyni blíží kroky a otevřely se dveře. Poprvé od doby,
kdy jsem byl novorozené štěňátko, mě paní Grimsley-
ová zvedla ze země. „Je to takový náš miláček,“ zašvi-
tořila hlasem, jakým o mně zatím nikdy nemluvila, jen
o svých favoritech. Se mnou v náručí se otočila a já se
tak ocitl přímo před laskavou tváří velmi krásné, ani ne
čtyřicetileté ženy. Vztyčil jsem uši – totiž, vztyčil jsem
levé a kousek pravého.

„Dobře.“ Žena sáhla do kabelky, vyndala svazek
úplně nových bankovek a podala je paní Grimsleyové.

Paní Grimsleyová se krátce zadívala na peníze a hned
nato si je vzala a mě vložila návštěvnici do náruče.

„Slibte mi, že nikde nebudete vykládat, odkud ho máte,“ dožadovala se tlumeným chraplavým hlasem.

„Slibuji.“

„Nikdy už o vás nechci slyšet.“

„Neuslyšíte.“

V novém náručí jsem se hned cítil bezpečně. Neznámá žena mě držela způsobem, podle kterého jsem poznal, že je zvyklá chovat psy. Jemná levandulová vůně, kterou jsem z ní cítil, ještě umocňovala pocit klidu a bezpečí, který jsem z ní vnímal. Byla úplným opakem paní Grimsleyové.

„Jestli někde řeknete, že ho máte ode mě, tak to popřu,“ vyprovázela nás paní Grimsleyová ze dveří. „Prohlásím o vás, že jste prachobyčejná lhářka.“

„To nebude třeba, paní Grimsleyová,“ ubezpečovala ji žena a přes malý přední dvorek vyšla na ulici. „Ráda zapomenou na to, že jsme se my dvě potkaly.“

Cesta z řadového domku Grimsleyových ve Sloughu na zámek ve Windsoru netrvala nijak dlouho. Můj nový život od starého oddělilo ani ne dvacet minut strávených v autě. Ale přestože jsem byl zavřený v psí přepravce na zadním sedadle vozu, který řídila zcela neznámá žena – což pro mě byly naprosto nové zkušenosti –, cítil jsem jasnou úlevu. Jako by mi něco říkalo, že to, co mám teď před sebou, určitě nebude tak strašné jako to, co by mě čekalo v kůlně.

Nebo snad ano?

Připouštím, že ze svého prvního příjezdu na zámek ve Windsoru si toho moc nepamatuji. Už se stmívalo

a byl jsem celý zmatený z toho, kolika jsme projížděli branami a bezpečnostními kontrolami. Mátly mě dlouhé zšeřelé chodby, kde to vonělo včelím voskem, až jsem se najednou ocitl v prostorné hale s červeným kobercem na zemi a s obrazy na stěnách, osvětlené křišťálovými lustry. Moje záchránkyně, které tu, jak jsem zjistil, říkali lady Tara, a která byla královninou dvorní dámou, mě dál nesla v přepravce přes celou halu ke schodišti.

Tohle ovšem nebyly schody, na jaké jsem byl zvyklý. Nejenže byly mnohem širší a pokryté luxusním kobercem, ale také se na nich nevršily žádné hromady nevypraného prádla. A neviděl jsem na nich jedinou zmačkanou plechovku od piva. Také to tu vůbec nebylo cítit po uzenáčích. Měl jsem pocit, že zámek je strašně veliký. A nikde nikdo, vůbec žádní corgiové.

Vtom mě trochu vylekal takový zvláštní voják. Stál na stráži nahoře nad schodištěm oblečený do starožitného brnění. Překvapilo mě, že Tara ho úplně ignorovala a prošla kolem něj, jako by tam ani nebyl.

Procházeli jsme další širokou chodbou, také úplně bez psů, a pak mě Tara nesla celou řadou místností, až se zastavila před jedněmi dveřmi, které byly pootevřené. Vyndala mě z přepravky a pak jemně zaklepala.

Kráčeli jsme spolu další velikánskou místností. Naproti nám u stolu pracovala jakási žena s krátkými stříbřitými vlasy. V pokoji bylo šero, zdi byly obložené dřevem a jediný zdroj světla představovala stolní lampa, která hřejivě ozařovala ženiny rysy. Milí spolupoddaní, na první pohled mi bylo jasné, že to je někdo výjimečný.

Byla jiná než všichni ostatní. Nesouviselo to s tím, jak vypadala. Nebylo to vidět, a přesto to bylo jasně patrné – to, co kolem sebe vyzařovala.

Když nás spatřila přicházet, vstala.

„Takže to je on?“ zeptala se a vykročila nám vstříc.

„Ano, madam.“

Zaznamenal jsem, že použila zájmeno *on*, na rozdíl od neosobního středního rodu, jakým o mně dosud mluvila paní Grimsleyová.

Žena přistoupila blíž, usmála se na mě a pohladila mě po hlavě. Krátce nato jsem zjistil, že je to královna. „Ten je ale krásný. Má nádherné zbarvení.“

Na její náklonnost jsem zareagoval tak, že jsem vztyčil ucho a púl.

„Aha, no, dodává mu to takovou osobitost, vidíte?“

Byl jsem příliš malý na to, abych věděl, co tím přesně myslí. Z tónu jejího hlasu jsem ale vytušil, že moje částečně svěšené ucho považuje za *přednost*. To je úžasný nápad! Hned jsem jí z radosti olízl ruku.

Královna se zasmála. „Vida, už jsme kamarádi.“

„Je neuvěřitelné, co s ním chtěli udělat,“ poznamenala Tara.

„Ano, ale neměli bychom je za to odsuzovat,“ odpověděla královna. „Ne každý je na tom tak jako my.“

Obě ženy se odmlčely a já zatím přemýšlel, jaké plány se mnou asi Grimsleyovi měli kromě toho, že mě chtěli vzít do kůlny. Až za několik měsíců jsem zjistil, jak to vlastně celé bylo: Tara tehdy pověděla Její Výsosti o tom, jaký osud mě čeká v kůlně u Grimsleyů, a královna ji vyslala, aby mě zachránila.

„Určitě si u nás brzo zvykne a bude se mu tu líbit,“ pronesla královna.

„Chcete, abych ho vzala dolů za ostatními?“

„Pro dnešek toho na něj bylo asi už dost. Jen ho nechte tady se mnou.“ Její Výsost pokynula Taře a obrátila se zpátky ke stolu.

Chvilku mi trvalo, než mi došlo, že mám nový domov. Natrvalo. Připadalo mi neskutečné, že jsem se zpod kuchyňské linky dostal na tak podivné místo s tolika prázdnými místnostmi, kde to nebylo cítit ani kouřem z cigaret, natož zvětralým pivem.

Tara mě vzala do vedlejší místnosti – soukromého obývacího pokoje – a nachystala mi misku s jídlem lahodnějším, než bylo to nejlepší, co Grimsleyovi servírovali svým čistokrevným šampionům. Spořádal jsem to raz dva a zapil několika hlty vody. Pak mi Tara donesla velmi pohodlný košík na spaní. Pochopil jsem z toho, že zatím mám zůstat v obývacím pokoji.

Nové místo ve mně vyvolávalo podivně smíšené pocity. Původní úlevu brzo vystřídala náhlá osamělost – poprvé v životě jsem se ocitl někde bez své široké rozvětvené rodiny, a především bez Jaspera. Jakožto velmi malé podměrečné štěně, které se ocitlo první noc mimo domov, jsem si skoro přál, abych se mohl vrátit do svého známého prostředí, ovšem bez hrozby kůlny.

Tara se na mě několikrát za večer přišla podívat, což mě pokaždé spolehlivě uklidnilo. Také jsem se seznámil s několika muži z ochranky, kteří se u mě zastavili.

Jinak jsem si tu však připadal zoufale sám. Konečně jsem uslyšel královnu, jak přeje dobrou noc jakémusi

Philipovi. A pak už otevřela dveře obývacího pokoje a já hned vyskočil z košíku, pelášil k ní a vehementně při tom vrtěl ocasem. Královna se ke mně sklonila a vesele se se mnou vítala. Pak vzala košík, odnesla ho k sobě do ložnice a postavila ho vedle svojí postele.

Potom zas na chvílku odešla, a když se vrátila, měla už na sobě noční úbor. V něm si sedla mezi polštáře, zavřela oči a chvíli zůstala docela potichu.

Brzy jsem si uvědomil, že Její Výsost je hluboce duchovní. Ne že by o tom měla potřebu mluvit, spíš to bylo zřejmé z jejího jednání. A ne v nějakém úzkém slova smyslu. Byla to duchovnost založená na osobní zkušenosti s naší pravou přirozeností, duchovnost, která přesahuje hranice běžného chápání.

Pak zhasla světlo a nejenom ji, nýbrž celý pokoj prostoupil hluboký mír.

„Vítej ve Windsoru, drobečku,“ zašeptala do tmy uklidňujícím hlasem. „A dobrou noc.“

Fungovalo to. I já jsem cítil hluboký klid a mír.

Aspoň chvílku.

Pak na mě dolehla černočerná tma kolem, neznámé zvuky, které se nesly chodbami zámku, absence aspoň půl tuctu dalších corgiů, kteří by se na mě mačkali pod kuchyňským dřezem, dokonce i to, že tu nebyly vůbec cítit uzenáče. A to všechno způsobilo, že jsem si znovu připadal opuštěný a osamělý.

Zakňučel jsem.

Královna na mě udělala „pst“.

Chvílku jsem byl potichu, a pak jsem znovu zakňučel.

„Takhle to dál nepůjde,“ prohlásila královna, vstala z postele a vzala si mě k sobě.

Doma u Grimsleyů směli spát s lidmi v posteli jenom čistokrevní šampioni. A i když jsem si zatím vůbec neuvědomoval, kdo je vlastně Její Výsost, tušil jsem, že mě vyznamenává velikým privilegiem.

Přitulil jsem se co nejbližší k ní a myslel na to, že to ona stála za mou záchranou před Grimsleyovic kůlnou. Že to ona mi poskytla nový domov. Že jí na mně záleželo, i když jsem měl svěšené ucho – a možná že právě proto. Pocítil jsem k ní velikou vděčnost a svou příchyllost dal najevo způsobem, jaký je nám psům nejvládnější: olízl jsem jí obličej.

„Ale ne!“ zasmála se a odtáhla se ode mě.

Myslel jsem, že si chce hrát, a tak jsem se pustil za ní.

„Jestli nepřestaneš,“ řekla jiným tónem, „budu tě muset odnést dolů.“

Rozhodně jsem si nepřál být někde „dole“, a tak jsem se raději uložil ke spánku zhruba uprostřed postele. A tam jsem, moji milí spolupoddaní, strávil svou první noc jinde než pod kuchyňským dřezem u Grimsleyů – v posteli s královnou Spojeného království.

V následujících dnech jsem se o světě dozvěděl víc, než jsem si kdy dokázal představit. Měl jsem obrovské štěstí, že se mým školitelem stal Winston, královnin celoživotní věrný společník. Poprvé jsem se s ním a také s Margaret setkal hned následujícího rána, když jsme dostali snídani v kuchyni pro zaměstnance. Královští corgiové se totiž podle tradice krmili vždy v této

kuchyni a odtud pak mohli vyběhnout do zahrady pro zaměstnance, aby vyslyšeli volání přírody. Tehdy jsem však ještě vůbec netušil, jak se mám chovat podle královského protokolu, a naštěstí se mi to vyplatilo. Pocházel jsem z domova plného corgiů, když jsem proto poprvé uviděl Margaret s Winstonem, ani jsem se neobtěžoval nějakým obřadním seznamovacím očichávacím zadků, a rovnou jsem začal přátelsky vrtět ocasem.

Margaret, která nemohla ani vystát namyšlené a odměřené čistokrevné aristokraty, na základě našeho prvního setkání usoudila, že já budu nejspíš corgi, se kterým se dá mluvit. Winston ve svých úctyhodných dvanácti letech ve mně spatřil mladší verzi sebe sama a brzy jsem se stal jeho chráněncem.

Byl to právě on, kdo mi trpělivě odhaloval faktické souvislosti mého nového života.

„Královna, to je ale divné jméno pro člověka,“ poznamenal jsem hned toho prvního rána ve Windsoru.

„To není jméno, ale titul,“ opravil mě. Oba dva jsme začali svůj den tím, že jsme spořádali štědrou porci snídaně. Teď jsme ještě čenichali kolem misek, jestli někde neobjevíme nějakou zapadlou granuli.

„Titul, říkáš?“ chvilku jsem nad tím přemítal. „Myslíš něco jako čistokrevná šampionka?“

„Přesně tak.“ Winston našel kousek granule u kuchyňské kredence, rychle ji slízl jazykem a teď ji s obrovským požitkem drtil mezi zuby. „Královna má ovšem úctyhodnější rodokmen než naši nejlepší čistokrevní šampioni. Je přímým potomkem Viléma Dobyvatele – toho, co vyhrál bitvu u Hastingsu v roce 1066.“

Nebyl jsem si příliš jistý, jak to Winston myslí. Abych byl upřímný, vůbec jsem to nechápal. Nedokázal jsem si totiž představit, jak by mohl existovat tisíciletý rodokmen. Až do tohoto okamžiku jsem vůbec netušil, že rodokmeny mají nejen psi, ale také lidé. Ovšem Winston mi vysvětlil, že to funguje i u lidí. Řekl mi, že Tara (ta, co mě zachránila) je také čistokrevná, což se mimo jiné pozná podle toho, že má před jménem titul lady. Vzpomněl jsem si na Grimsleyovy a došlo mi, že to byli bezpochyby podvraťáci – a z té představy se mi úplně zatočila hlava.

„Má královna nějaké opravdové jméno?“ dával jsem toho rána dál najevo svou naprostou nevědomost.

„Jmenuje se Alžběta,“ vysvětloval Winston, „ale kromě členů rodiny jí tak nikdo neříká od té doby, co se stala královnou. I když, vlastně jeden člověk jí tak říká pořád.“

Zvědavě jsem se na něj podíval.

„Jeden Afričan.“ Winston se otočil k Margaret, která seděla vedle nás s nastraženýma ušima a s pohledem upřeným na šéfkuchaře, který měl na starosti naše stravování. „Margaret, jak se jmenoval ten africký prezident, co se choval tak důvěrně?“

„Kdo?“ Margaret předstírala, že nás neposlouchá. Já jsem ale dobře věděl, že to jenom dělá a přitom přesně ví, o čem je řeč.

„Ten v těch křiklavých košilích,“ pokračoval Winston.
„Nelson Mandela.“

„Jo, to je on. Ten říkal královně Alžběto. A myslím, že od něj jí to ani nevadilo.“

Chtěl jsem se zeptat na tisíc dalších věcí. „Kromě toho, že má titul, je stejná jako jiní lidé?“

Winston trochu zachrčel. Zjistil jsem, že toto specifické winstonovské zachrčení – cosi mezi povzdechem a zakašláním – může mít spoustu různých významů. Může vyjadřovat překvapení, pobavení, pobouření nebo (tak jako teď) kombinaci únavy z vnějšího světa spojenou s hlubokou vnitřní moudrostí.

„Je a není,“ odpověděl po krátké odmlce.

Jak jsem postupně zjistil, Winston někdy mluvil v hádankách. Byl to ten typ psa, který vás rád nasměruje, ale ještě radši je, když si to všechno dáte dohromady sami.

„Má lidské tělo, ale mezi lidmi má od narození výjimečné postavení a moc. A myslíš, že je to jen náhoda?“

Abych byl upřímný, nemyslel jsem si vůbec nic. Celá ta koncepce královny pro mě byla něco naprosto nového.

„Rozhodně je nejlépe informovaným člověkem v celé Británii.“ Šéfkuchař zamířil ke dveřím a Margaret po něm loupla okem. „Přes šedesát let ji pravidelně informují ti nejvlivnější lidé z celé země – z tajných služeb, z armády, bankéři, premiéři.“

„V její rodině se od nepaměti předává poznání veškeré ezoterické tradice keltské kultury...“ zahleděly se Winstonovy oči do neurčité dálky. „Předávají si je z generace na generaci. Vědí úplně o všem. Znají všechny světlé i temné stránky.“

„Jak to myslíš?“

„To se těžko vysvětluje,“ pronesl záhadně. „Je lepší, když si na to přijdeš sám. Měj oči na stopkách a rozum v hrsti.“

Oba jsme se odmlčeli. Snažil jsem se strávit nejen snídani, ale také podivuhodné okolnosti, ve kterých jsem se ocitl.

Ještě jedna věc mi vrtala hlavou. „Proč jsou tu všude rudé koberce?“

„Proč, vid' ?“ opáčil Winston.

„Rudá je královská barva,“ odpověděla mi Margaret věčně. „Je to barva síly a moci.“ „A také je to symbol pokrevní linie a rodu,“ doplnil Winston.

„Barva čistokrevných šampionů?“ upřesňoval jsem si.

„Ano.“ Chvilku si mě pozorně prohlížel, jako by se rozhodoval, jestli mi má říct ještě něco dalšího. Pak pokračoval: „V jednom rodě koluje stejná energie, alespoň u těch, kdo ztělesňují určitou ezoterickou cestu.“

To už bylo skoro příliš na malého psa, který se ocitl v úplně nové domácnosti – vlastně ještě štěně. Snažil jsem se to celé pobrat, ale příliš jsem to nechápal.

„No,“ pronesl jsem po chvilce usilovného přemýšlení, „znamená tohle všechno, že jsme jiní než ostatní corgiové?“

„Samozřejmě!“ prohlásila Margaret. „Přece reprezentujeme Její Veličenstvo.“

„Ale nejde o to, že máme určité výsadní postavení,“ doplňoval Winston, „spíš je to taková naše svatá povinnost. Nekonečný svět.“

„Amen,“ zakončila Margaret naši rozpravu a olízla si čenich.

Winston s Margaret mi vysvětlili, že přestože jsme psi Jejího Veličenstva, neměl bych si od toho slibovat, že budu s královnou každý den a že s ní budu trávit většinu času. Má kalendář tak zaplněný všelijakými povinnostmi, že jí v průběhu celého roku nezbývá skoro žádný čas na sebe samu. Ale určitě se nás bude snažit zapojit do všech aktivit, kde to půjde.

Náhodou jsme byli s Její Výsostí hned toho prvního rána, když přijímala návštěvu – a tak jsem se poprvé stal svědkem královské audience. Fascinovaně jsem sledoval, jak lord Cranleigh vstoupil do místnosti a zamířil ke královně, která tam stála s námi u nohou. Když urostlý vysoký muž se stříbrem ve vlasech a v tmavém obleku přistoupil blíž a chystal se k hluboké úkloně, Margaret decentně vycenila zuby.

„Dobrý den,“ pronesla královna, podala lordu na okamžik ruku a pak mu pokynula, aby se posadil.

Když už oba seděli, přidal se k nim ještě nejvyšší královský tajemník, společenský a bodrý Julian. Sloužící přinesli čaj a rozproudila se debata o nadcházející královnině cestě do Jezerní oblasti.

Vzal jsem si příklad z Winstona a Margaret a lehl si na starožitný orientální koberec, který byl poblíž. Druzí dva psi podřimovali, protože pro ně to byl jen další den z mnoha strávených ve službě. Zato já jsem si položil hlavu mezi přední tlapy a bedlivě královnu sledoval.

Atmosféra v místnosti – a vlastně v celém zámku – mi připadala velmi zvláštní, skoro jako z jiného světa. Později jsem se dozvěděl, že náš zámek je nejstarším obydleným zámkem v celé Evropě. Jeho dlouhá historie byla

přímo hmatatelná, byla patrná z vysokánských stropů, starodávných oken a starožitného luxusního nábytku. O dostatek světla v rozlehlé komnatě se starala okna a speciální lampičky, které osvětlovaly rozměrné olejomalby ve zlatých rámech, zobrazující královniny předky. Měl jsem pocit, jako bych byl v jakési vnitřní svatyni, na místě, ve kterém se dá prožít jiný pohled na okolní svět. Jako by mi dané místo nabízelo novou perspektivu a nadhled. Pak jsem zjistil, že tento pocit ve mně nevyvolává zámek ani jeho zařízení, nýbrž přítomnost Její Výsosti. A právě toto ráda sdílela se všemi ostatními.

Přišel jsem na to sám hned toho prvního rána, když se rozhovor náhle stočil mým směrem. Co bylo třeba probrat ohledně návštěvy Jezerní oblasti, už řádně probatovali, a tak královna povstala, aby tím dala lordu Cranleighovi najevo, že jeho slyšení je u konce. Oba muži vykročili ke dveřím, zatímco královna stála. Winston s Margaret vyskočili, aby návštěvníky vyprovodili, a já se k nim přidal.

„Vida, třetí corgi!“ zahlaholil lord Cranleigh.

Julian se po mně ohlédl. „Je u nás teprve od včerejšího večera.“

„Hm, to ucho,“ zamumlal lord tiše už skoro u dveří.

„Co je s ním?“ Královna slyšela mnohem lépe, než si lidé mysleli.

„Jen jsem si říkal,“ – lord Cranleigh se otočil a usilovně hledal vhodná slova – „že ten váš nový corgi má něco s uchem.“

„Ano?“

„Totiž, není tak docela... je trochu jinak... nezvykle...“

„Má ho svěšené.“

„Ano, madam.“

„A co má být?“

„No, já jen že všichni ostatní vaši psi jsou normální, takže mě to trochu... překvapilo.“

„Ale on je také normální, stejně jako všichni ostatní psi. Slyší právě tak dobře.“

„Jistě, madam,“ souhlasil lord překotně.

„Je ještě malý a potřebuje získat pocit bezpečí a jistoty.“ Královna vykročila blíž k oběma stojícím mužům.

„Jestliže chceme, aby z něj vyrostla šťastná a vyrovnaná psí osobnost, musíme ho mít rádi takového, jaký je, a podporovat ho. Na tom jediném opravdu záleží. Souhlasíte se mnou, lorde Cranleighu?“

„Samozřejmě, madam. O tom není sporu.“

„Důležité je nenechat se svést vnějším zdáním.“

„Souhlasím, madam.“

„Když soudíme jen podle vnějšího zdání a nezaměřujeme se na to, co je skutečně podstatné, dostáváme se do potíží.“ Královna se dívala lordu Cranleighovi upřeně do očí, ale v jejím pevném pohledu se zároveň zračila určitá vřelost. „Naše vlastní štěstí a štěstí všech okolo nás se odvíjí podle toho, nakolik se necháváme vést skutečnými hodnotami, nemyslíte?“

„Máte naprostou pravdu, madam.“

Julian vyprovodil lorda Cranleigha ze dveří a my tři corgiové jsme se rozběhli zpátky za královnou.

Winston se mnou vyrovnal krok. „Mimochodem, to se netýkalo tebe.“

„Ne?“

„Její Výsost má pokaždé velmi dobré informace o všech svých návštěvnicích.“

„Ale mně se zdálo, že mluví o mně,“ namítl jsem nechápavě.

„Všechno má svůj čas,“ odvětil Winston záhadně. „Měj oči na stopkách.“

Večer probíhalo předávání cen charitativní organizace prince Charlese The Prince's Trust v síni s názvem Waterloo. Jak mi sdělila Margaret, když jsme doprovázeli Sofii z královniných komnat do oné síně, byla to místnost veřejnosti obvykle nepřístupná.

Sofie se o kancelář dělila s královninou dvorní dámou a pomáhala zařizovat charitativní akce starších členů královské rodiny. Zatímco Tara byla ztělesněním anglické krásy, vždy dokonale oblečená, blond vlasy dokonale ostříhané a učesané a vyzařovala z ní klidná sebejistota, o několik let mladší tmavooká Sofie byla o poznání živější a impulzivnější. Její veselý pohled a dobrosrdečná povaha oživovaly atmosféru na zámku a bylo jasné, že jsou s Tarou velké kamarádky.

Z jakýchsi záhadných důvodů však Taře cosi chybělo – konkrétně přítel – a Sofie se rozhodla, že napravit to je jejím osobním úkolem. Tara sice byla zasypávaná pozvánkami na všelijaké společenské akce na každý večer v týdnu, ale pokaždé, když navázala nějaký slibný vztah, nikdy jí to příliš dlouho nevydrželo.

Jakmile Sofie oznámila, že půjde do sálu Waterloo, Winston vyskočil ze svého místa vedle jejího stolu, kde až dosud klímbal.

